

KONCE I ZAĀĀ•TKY - 5.

StĀ™eda, 28 prosinec 2022

PsĀit v noci by se nemĀlo. Noc je prolhanĀ... ale krĀisnĀj. Ne vĀ¾dy, vybavujĀ- se mi noci, kdy ĀlovĀk Ā¾ebral o spĀjnek se nechtĀl dostavit. Bylo jich moc, ale to uĀ¾ je dĀjvno pryĀ. V poslednĀ- dobĀ padĀjm do postele Ānovou, ale aspoĀ nĀ, uĀ¾ ukazuje na konci tunelu, a pevnĀ vĀĀ™Ā-m, Ā¾e to nenĀ- pouze pĀ™ijĀ-Ā¾dĀjĀ-cĀ- vlak. PĀ™emĀ½ĀjĀ-m o PavlĀ myslet na to, Ā¾e by mohla bĀ½t nĀco vĀ-c, neĀ¾ jen manĀ¾elka klienta. TĀ™eba je to jen reflexe, tĀ™eba je to jen nĀjhrada.. a tĀ™eba je to svĀtĀ½lko. A nebo taky jen pomsta jinĀĀmu chlapovi? HoĀ™kĀj pomsta... NevĀ-m.

JeĀjtĀ

je na spoustu vĀcĀ- brzy. MĀstem hĀ½bou volby.

JĀj

se letos rozhodl, Ā¾e svĀ½ch starostĀ- mĀjm tolik, Ā¾e nemĀjm moc dĀvodĀ nĀkoho zaĀjkrĀjvat. ChtĀl jsem pĀvodnĀ alespoĀ odĀjkrtnout PĀ™emka, svĀĀho novĀĀho ĀjĀfa, ale mĀjm pocit, Ā¾e by to ani z tĀhle mojĀ- pozice neocnil. Ono bude ĀplnĀ staĀit, kdyĀ¾ nĀjak pĀ™eĀ¾ijem nĀjĀj prvĀ- projekt tak, aby mohly bĀ½t i dalĀjĀ-.

"NormĀjnĀ

bych vĀjs v tĀhle chvĀli uĀ¾ vĀjechny skalpoval, ale Jirka tvrdĀ-, Ā¾e vĀjechno stihnem," zaĀal rannĀ- poradu, a viditelnĀ nechal skalpovĀjnĀ- na mnĀ.

"Stihnem.

ZĀkladnĀ- jĀdro mĀjme, a to je podstatnĀĀ."

"ZĀkladnĀ-

jĀdro moĀ¾nĀj. Ale uĀ¾ivatelĀĀ a hlavnĀ konzilium tyhle vĀci moc nezajĀ-majĀ-, vĀ-Āj?"

"NevĀ-m.

JĀj vlastnĀ nevĀ-m, co konzilium hlavnĀ zajĀ-mĀj."

PĀ™emek

chvĀli Ā¾moulal tuĀ¾ku.

"Jirko...

ta situace nenĀ- jednoduchĀj. Jde o to, Ā¾e... "

Ā½e

nenĀ- moc lidĀ- v konziliu, kteĀ™Ā- by ten projekt chtĀli. ProtoĀ¾e snadnĀjĀjĀ- cestou je koupit hotovĀ½ produkt a pak uĀ¾ jen vysvĀtlovat, proĀ neumĀ- to, co je tĀ™eba.

"...

nĀkteĀ™Ā- lidĀĀ si uĀ¾ pĀ™ed zahĀjjenĀ-m projektu mysleli... Ā¾e na to nemĀjme... Ā¾e bude lepĀjĀ- koupit pizeĀskĀ½ systĀĀm... a vlastnĀ ho jen spravovat."

"DoufĀjm,

Ā¾e nechtĀjĀ- zĀjroveĀ pĀ™evzĀ-t i pizeĀskĀ½ akademickĀ½ pravidla," Ā™ekl jsem ponĀkud kysele.

Povzdechl

si: "To jĀj nevĀ-m, a ani nechci vĀdĀt. JĀj jen vĀ-m, Ā¾e staĀĀ- cokoliv na to, abysme Ājli od vĀjlu, chĀjpeĀj? VĀjichni. Ty, jĀj i kluci tady."

"PĀ™emku,

jestli mĀjme jĀ-t od vĀjlu z vyĀjĀ- moci, staĀĀ- na to cokoliv, i kdybysme udĀlali perfektnĀ- prĀjci. KdyĀ¾ nĀco posuzujeĀj pĀ™edem s tĀ-m, Ā¾e to nechceĀj, nemĀj nabĀ-dka Ājanci. A s tĀ-mhle jĀj nemĀ Ā¾u poĀĀ-tat. Jsem ĀjĀf vĀ½voje, ne Āpadku."

"MoĀ¾nĀj

bys mĀl... Āekal bych, Ā¾e tĀ Ā¾ivot nauĀĀ-."

KolibrÁjt

jsem tohle slyÁjel. Á½ivot tÁ nauÁ•Á-. NauÁ•il. A uÁ•Á- poÁ™Ájd. Ale nÁ›jak v tom jeho slabikÁÁ™i poÁ™Ájd ignoruju pod pÁ-smenem P slovo Prohra. JeÁjtÁ›, Á¾e aspoÁ Porady beru vÁÁ¾nÁ›.

MyÁjku

ÁjkrÁjbe v krku a ani eukalyptovÁ© cucavky uÁ¾ nezabÁ-rajÁ-. ÁEekÁj nÁ›s narvanÁj Á•ekÁjrna, a v tomhle pracovnÁ-m fofru hodinovÁ© Á•ekÁjnÁ- na deset minut u lÁ©kaÁ™ky.

"Ty

MyÁjko, jak je ve Ájkole?"

"Jako

znÁjmky? Ty pÁ™ece vÁ-Áj."

"NemyslÁ-m

znÁjmky, myslÁ-m tak jako vÁ-›bec. KÁjmoÁjky, kÁjmoÁji..."

"Jo."

"Fakt

jo?" UsmÁjla se.

"Jo.

Á½Ájnej problÁ©m, tati."

"VÁ-Áj,

jÁj vÁ-m, Á¾e to nenÁ- jednoduchÁ½, jen tak zmÁ›nit vÁjecho no kolem sebe. Kdybys mÁ›la pocit, Á¾e..."

"NemÁjm.

Kdybych takovej pocit mÁ›la, Á™ekla bych ti to. Fakt jo."

"MÁ-Á¾u

se tÁ› zeptat..."

"Ne,

neozvala se."

To

nenÁ- moÁ¾nÁ½ pÁ™ece. To snad i takovej Á¾ivoÁ•ich, jak octomilka mÁj v sobÁ› vÁ-c citu, neÁ¾ ona. Proboha Mileno, co to s tebou vlastnÁ› je?

"To

jsem nemyslel, tedy - myslel, ale chtÁ›l jsem se zeptat, kde chceÁj bÁ½t na VÁjnoce?"

"Doma."

Uf.

A teÁ• babo raÁ•. PÁ™ece si nemÁjm domÁ½Ájlet, nebo dovozovat, nebo cokoliv...

"Jo,

tati, mÁ›li bysme si koupit uÁ¾ koneÁ•nÁ› to struhadlo, bez toho bramborÁjky neudÁ›lÁjme. Ale zÁ-tra budu doma aÁ¾ docela pozdÁ›."

UsmÁjl

jsem se tak, Á¾e mi mÁjlem vypadla sanice. Asi to budou krÁjsnÁ½ VÁjnoce. A jeÁjtÁ› skoro verÁjuju. JenÁ¾e do nich musÁ-m stihnout jeÁjtÁ› poslednÁ- vykazovÁjnÁ- u

HoÁ™kÁ©ho.

VlastnÁ›, docela rÁ›d. ProtoÁ¾e tam nebude. UvÁ›domil jsem si, Á¾e se tÁ›Á›-m na PavlÁ›-nu.

Na dveÁ™Á-ch adventnÁ›- vÁ›nec, a kousek pÁ™ed nimi snÁ›hulÁ›jk. SnÁ›hulÁ›jk na starÁ½ch ArtiskÁ›ch.

"DobrÁ½ den, PavlÁ›-no. KoukÁ›m, Á¾e si v tom snÁ›hu libujete."

UsmÁ›la se, to je dobrÁ© znamenÁ›. "DobrÁ½ deÁˆ Jirko, poÁ•te Á•alej."

VevnitÁ™ to vonÁ›- domÁ›cÁ›- pohodou, teplem. KÁ½chl jsem. ProbÁ›h, teÁ• to od MyÁ›ky fakt nemÁ›Á¾u chytit. â€žUvarÁ›m vÁ›m Á•aj, chcete?", rozesmÁ›la se.

â€žMÁ›te svieÁ•ku." â€žCoÁ¾e?", rozpaÁ›itÁ› jsem se rozhlÁ›dl, jestli se mi tÁ™eba nezachytila do kabÁ›tu nÁ›jakÁ› vÁ›noÁ•nÁ›- dekorace.

â€žPrepÁ›te," smÁ›la se uÁ¾ Á›plnÁ› otevÁ™enÁ›, â€žTo sa asi u vÁ›s tak nepovie," a ukazovala si pod nos.

MÁ›l jsem tam nudli. To snad nenÁ› pravda...

"DÁ›kuju," rychle jsem zaÁ•al rozbalovat notebook, zakrÁ½vaje rozpaky.

â€žVy budete urÁ›itÁ› lyÁ¾aÁ™skÁ½ nadÁ›enec, Á¾e jo?", zkusil jsem odvÁ›st jejÁ›- pozornost.

"To som. StraÁ›ne rada lyÁ¾ujem... bohuÁ¾iaÁ¾ na rozdiel od manÁ¾ela. Jazdili sme od mala s naÁ›jimi a nepustilo ma to dodnes. Prinesiem vÁ›m doklady, a ten Á•aj. Sekundu."

Windowsy startovaly jako vÁ¾dycky lÁ›nÁ›, a tak jsem se po chvÁ›li vydal za nÁ›-.

StÁ›la u linky ve velikÁ© kuchyni, vlasy jÁ› padaly do Á•ela a jÁ› se koukal, jak jejÁ›- drobnÁ© ruce sklÁ›dajÁ›- Á›jky, zalÁ›vajÁ›- Á•aj a najednou jsem mÁ›l chuÁ› tu jejÁ›- hÁ™Á›-vu pohladit.

"Zahliadla som vÁ›s vÁ•era v Tesco. To bola dcÁ›ra?"

"Docela urÁ›itÁ› ano. Jestli to bylo dlouhovlasÁ© a dlouhonohÁ©, tak jo. OstatnÁ›, s nÁ›kÁ½m jinÁ½m, co má› Á¾enskÁ½ atributy, má› tady stejnÁ› nenachytÁ›te."

"Je to pek nÁ© dievÁ•a. Má› oÁ›i po vÁ›s."

Pomohl jsem jÁ›- s tÁ›cem, ona vzala balÁ›-Á•ek dokladÁ›.

"To nemusí- břit pravda, Pavla-no. Moje paní- má-la krájsně oá."

A
nejen ty oá.

"Ale to jsme se museli minout docela hodně tásně, áe jste si váimla. Omlouvám se, áe já si nevámiml vás."

"Boli ste zabrán- do veselej debaty. Ani sa nedivám, áe ste ma preliadol."

"Tak to já zase ano. Od tādoby, co jsem vám zniáil kabelku, mám pocit, áe vám naco dlužám-m. A vátitelám se nevyhábám."

"Niá mi nedláte. Naopak."

"Naopak?"

Podá-vala se na mne, a já vábec nevádá, jak vájecho to, co mi teá- ák-á oáima, stihnout páeá-st.

"Pavluá, kde sá-á-á-?!"

A je po átená-. To, co vátlo do pracovny, bylo jak vicháice.

"Petra, kde ty sa tu berieá?! Hovorila som ti, áe májá prá-sá budáci táádeá!..."

"To by sa ti hodilo! Vieá moc dobre, áe ja si prá-dem, kedy ja chcem," smáila se mladá-á- kopie Pavla-ny. "To je moja sestra, Jirko," áekla Pavla-na omluvně a páedstavila i mně.

"Máá dobrá½ vkus, sestriáka," blá½skla po mně oáima, a já se páistihl, áe mi to zalichotilo.

"Nechaj nás, prosám áa, eájte chváá, máime spástu práice. Daj si veci do izby, ja za chvááku prá-dem." "Neboj Pavluá, ja som si váimla, áe máite kopu práice," mrkla na Pavla-nu tak spiklenecky, áe jsem máilem záervenal i já.

To je vájááně áível.

Rozlouáili jsme se v páedsá-ni.

A máI jsem pocit, áe nás oba mrzá- to nedokonáená átená-.

Jejá- ruka mi zástala v dlani o naco dále a já máI v hlavě guláá.

Reminiscence

Stájo

by za to, pohladit vájechny ty krájsná½ dny, co byly.

A

bylo jich hodná. Tách zlá½ch taky. Ale v ka¾dém zůstane to, co si chce uchovat.

Kupá-kladu,

vá½let do Mariánek se povedl nebo nepovedl? Nevám.

Ale

tách pátatáicet kilometrů, co jsem ájlapal pááky po tom, co jsme se nepohodli s Milenou ohledná parkováni-, nezapomenu ne proto, áe jsem mál nohy zkroucená½ aá¾ nákam dozadu za kotná-ky, ale proto, áe kdy¾ jsem koneáná dorazil po páti hodinách áplná zniáenej, z druháho podla¾á- se ozvalo: â€žAle - tys tady tak rychle, on tá nákdo svezl?"

Tak

jsem se zas otoáil a vzal kluky na limonádu.

Nená-

jednoduchá½ áá-t s náká½m, koho kdy¾ dorazá-te, tak se zvedne.

A

zvedám se i teá, a to jsem nemá zkroucená½ jenom ty kotná-ky, Mileno.

Stahuju

vzpománky, áivot zaánáji bá½t páá-liá plná½ na to, aby mály prostor.

Ona

Petru

by som najradájej zabila. Vády urobá- nieá, áo mi skomplikuje áivot .

Odviedla

mi prváho chlapca, mama ju vády mala radájej, ako máa a celkovo si kváli nej pripadáim ako piate kolo u vozu.

Uá¾

od kedy sa narodila. A okrem toho nemá ani gram nadváhy. Na rozdiel odo máa.

Preá

do ááaka nepriála tak, ako mala.

Tak

veáa som mu chcela povedaá...

Hrozne

dávno som sa nerozprájala s niká½m podobná½m.

Akoby

mi rozumel aj bez slov... akoby sme sa dávno poznali. Akoby sme si mali eáte mnoho áo povedaá.... Zdravám a táá-m se

ROMAN

